

boť u strany povinné, ač se jedná o peněžní ústav, nebyly nalezeny žádné hotovosti, nýbrž toliko prázdná pokladna, psací pult a vagon strusek, takže, kdyby tyto předměty následkem odkladu exekuce na dlouhou dobu byly zničeny a odstraněny, byla by straně vymáhající odňata možnost uspokojení třeba i jen částečného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Rekursní soud dospěl z okolností, že při výkonu exekuce byla nalezena u povinné strany toliko prázdná pokladna, psací stůl a vagon strusek, právem k úsudku, že by odklad exekuce mohl ohroziti uspokojení vymáhajícího věřitele a byl proto oprávněn učiniti podle § 44 druhý odstavec ex. ř. povolení odkladu exekuce na tom závislým, by povinná strana složila jistotu. Při tom rekursní soud nepřihlížel nijak k novotám, neboť mohl seznati ze zájemního protokolu, co vše bylo zabaveno u povinné strany. Ostatně tato ani nepopírá, že při výkonu exekuce jiné jmění nalezeno nebylo, a namítá pouze, že rekursní soud měl konati šetření obzvláště přezkoumáním její poslední bilance a byl by prý zjistil, že nelze mluvit o ohrožení vymáhajícího věřitele. Při tom však stěžovatel sám ani neuvádí, v čem pozůstává ostatní jeho jmění, a poukazuje pouze na záruku členů za dluh povinného spolku a na záruku, kterou poskytuje věřitelům všeobecný fond peněžních ústavů. Avšak při posouzení otázky, zda vymáhající věřitel jest ohrožen odkladem exekuce, může přicházeti v úvahu pouze vlastní jmění povinného spolku, exekuci podléhající a nelze žádati, by soud před rozhodnutím o tomto návrhu konal obšírné šetření o hospodářské mohoucnosti jednotlivých členů, kteří podpůrně ručí za případný schodek. Pokud však jde o záruku na druhém místě uvedenou, nepřichází tato podle § 14 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 238 sb. z. a n. prozatím vůbec v úvahu, poněvadž od zřízení zmíněného fondu neuplynulo ještě pět let.

Čís. 7556.

Nejvyšší soud není příslušným rozhodovati o »stížnosti« kandidáta advokacie do usnesení výboru advokátní komory, jímž mu bylo zapovězeno míti kancelář jako obhájce ve věcech trestních.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R II 397/27.)

U s n e s e n í m v ý b o r u a d v o k á t n í k o m o r y z e d n e 26. s r p n a 1927 bylo Dru L-ovi sděleno, že nesmí, jsa kandidátem advokacie, míti kancelář jako obhájce ve věcech trestních ani v B. ani v K., a nařízeno mu, by ihned odstranil své kancelářské tabulky, jakož i zapovězeno mu nadále zasílati oznámení o otevření kanceláře. U s n e s e n í m z e d n e 23. z á ř í 1927 výbor advokátní komory odmítl jako

nepřípustnou stížnost Dra L-a k nejvyššímu soudu do usnesení výboru advokátní komory ze dne 26. srpna 1927. D ů v o d y: Případy, v nichž lze se odvolati proti usnesení výboru advokátní komory, jsou upraveny v §§ 7 a 10 adv. ř. (srovnej § 5). Kromě toho připouští jednací řád (§ 29) rozklad proti výborem vyslovenému napomenutí nebo nelibosti. Kromě uvedených případů nelze opatření a usnesení komorního výboru napadati, pročež bylo stížnost jako nepřípustnou odmítnouti. Proti tomuto usnesení podal Dr. L. stížnost, již výbor advokátní komory u s n e s e n í m z e d n e 21. ř í j n a 1927 odmítl, poukázav k důvodům svého usnesení ze dne 23. září 1927. Na to podal Dr. L. podání označené jako stížnost bezprostředně u nejvyššího soudu a to do usnesení výboru advokátní komory I. ze dne 21. října 1927, čís. 2606, kterým byla odmítnuta jako nepřípustná jeho stížnost do usnesení téhož výboru ze dne 23. září 1927, kterýmž odmítnuta jako nepřípustná jeho stížnost do II. usnesení téhož výboru ze dne 26. srpna 1927, kterým vydáno obsažené v něm prozatímní opatření ve věci stěžovatele jako obhájce v trestních věcech.

N e j v y š š í s o u d podání shora pod 1. uvedené, poznačené jako stížnost, odmítl pro nepřislusnost nejvyššího soudu k zakročení ve věci předmět »stížnosti« tvořící.

D ů v o d y:

Podle obsahu spisů tvrdí stěžovatel, že byl podle výnosu presidia vrchního zemského soudu v Brně ze dne 4. července 1927 zapsán do seznamu obhájců v trestních věcech a podle výnosu výboru moravské advokátní komory ze dne 16. července 1927 do seznamu kandidátů advokacie jako koncipient Jana S-a, advokáta ve V. a byla mu též vydána legitimace k zastupování tohoto advokáta. V usnesení výboru pod II. citovaném praví se nejprve, že výbor byl zpraven, že stěžovatel otevřel v B. a V. kancelář jako obhájce v trestních věcech, výbor že se usnesl postoupiti spisy kárné radě a učinil — bez újmy disposic kárné rady — prozatímní opatření toho obsahu, že zakazuje, pokud se týče příkazuje stěžovateli: že nesmí, jsa kandidátem advokacie, míti kancelář ani v B. ani ve V., ať ihned odstraní své kancelářské tabulky v B. i ve V., že oznámení o otevření kanceláře, která již rozesílal, nesmí dále rozesílati. »Stížnosti« postiženého obhájce (kandidáta advokacie) do tohoto opatření byly s odvoláním na §§ 7 a 30 advokátního řádu, o jichž případ prý nejde, odmítány tak, jak shora z I. patrně a stěžovatel chce docílití přezkumu napadeného výborového opatření a dosíci jeho zrušení, pokládaje je za nezákonné. K lepšímu porozumění stěžovaného opatření třeba dodati ještě tolik, že výbor jednak: dopisem z téhož dne, kterého vydána napadená opatření, sdělil šefovi stěžovatele advokátovi S-ovi, že z oznámení mu učiněného seznal, že stěžovatel u něho (u jmenovaného advokáta) jako kandidát advokacie zaměstnaný etabloval se jako obhájce ve věcech trestních v B. a ve V., výbor že nebéře oznámení advokátovo o tomto etablování stěžovatelově jako obhájce na vědomost, po-

stupuje věc kárné radě a zapovídá, jemu, advokátovi, vysílati stěžovatele k okresnímu soudu v B. k přelíčením v trestních věcech, ač-li nepůjde o obhajobu nebo zastoupení, jež byla jemu, advokátovi, již před tím stranou odevzdána, a jednak, že dopisem ze dne 23. září 1927 výbor oběma, advokátu i stěžovateli, sděluje, že další oznámení Dr. Jakuba H-a, advokáta v B., že po sděleném zákazu převzal stěžovatel zastupování v trestní věci T 457/27, podal trestní žalobu ve věci T 479/27 a převzal civilní spor Ck II 152/27 v B. — postoupeno bylo kárné radě. Stěžovatel domáhá se rozhodnutí nejvyššího soudu, jak praví, per analogiam případů (roz. předpisů), v nichž dopuštěna stížnost (roz. opravný prostředek) z usnesení komorního výboru k nejvyššímu soudu, což prý je spravedливо již proto, že člen advokátní komory (roz. advokátního stavu) musí požívatí nějaké ochrany proti usnesením komorním, i kdyby snad skutečně scházel přímý předpis zákona, a doličuje ve věci samé, že zákaz výboru komorního zapovídající mu provozovati praxi obhájce v trestních věcech vydán patrně proto — důvody nejsou v napadeném prozatímním opatření uvedeny vůbec žádné — že výbor pokládá praxi tu s povoláním advokátního koncipienta za neslučitelnou, že však přece, i kdyby tu taková inkompatibilita byla, musilo by stěžovateli samému přenecháno býti, kterou z obou praxí chce provozovati, a konečně že zákaz praxe jako obhájce přičí se povolení udělenému stěžovateli presidiem vrchního soudu, jímž byl do seznamu obhájců zapsán. Podle toho je stav věci takový, že příslušnost nejvyššího soudu k nějaké jurisdikci tu dána není. Nejde především vůbec o porušení práv stěžovatelových jako kandidáta advokacie — podle uvedeného obsahu stížnosti to on sám netvrdí — ale teprv, kdyby šlo, dalo by se uvažovati o tom, zdali by se právnícky přípustným extensivním výkladem (třeba tedy až obdobou) § 30 adv. řádu, jenž dopouští odvolání (tak nazývá zákon stížnost postiženého) k soudům proti odepření zápisu do seznamu kandidátů, proti výmazu z něho a proti odepření potvrzení praxe, jakož patrně i proti odepření substituční legitimace (arg. § 28 písm. b) a konečně proti odepření započtení vojenské služby do praxe (čl. I čís. 2 nař. vl. čís. 651/19), ovšem nejprv k vrchnímu zemskému soudu a pak k nejvyššímu, takže kdyby stěžovateli šlo o stížnost toho druhu, byl by se musil nejprve obrátiti na vrchní zemský soud, pokud se týče musela by stížnost, o niž tu jde, tam býti odstoupena, na což ale právě proto nedojde, že stěžovatel na takovouto stížnost si práva nečiní, naopak, jak řečeno, nikde netvrdí, že porušena byla jeho práva jako kandidáta advokacie, jakož vskutku také bylo by nemožno říci, že by jako kandidát advokacie měl právo etablovati se s kanceláří, vyvěšovati na ní tabulky a rozesílati oznámení, že tedy zákazem komorního výboru porušena práva jeho právě jako takového kandidáta, takže je v té příčině bezpředmětno, když proti komornímu výboru uplatňuje, že mínění, jakoby byly přípustny jen stížnosti (roz. odvolání) § 7 a 30 advokátního řádu, je mylné, a dovolává se výslovně obdoby § 5 písm. i) zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n., který stanoví, že nejvyšší soud rozhoduje o odvolání z usnesení advokátních komor (§§ 7 třetí odstavec, 30 třetí od-

stavec adv. řádu) a o stížnostech ve správních věcech advokátů (§ 5 třetí odstavec adv. ř.). Zbývá tedy jen otázka zajisté zajímavá, nebyla-li porušena práva stěžovatele jako obhájce v trestních věcech, a tu nejvyšší soud rozhodně příslušným není, neboť ta věc nespadá již vůbec pod advokátní řád. Podle § 39 tr. řádu (srov. § 20 prov. nařízení) zapisuje do seznamu obhájců pokud se týče povoluje zápis vrchní zemský soud, tedy, poněvadž jde nikoli o konání spravedlnosti, nýbrž o záležitost justiční správy, jeho presidium, a tu by bylo vzhledem k ustanovení poslední věty třetího odstavce citovaného § 39 tr. ř., dle něhož ten, kdo se vyloučením ze seznamu obhájců má za stížena, může si stěžovati k ministru spravedlnosti, a dále vzhledem k tomu, že podle § 1 disciplinárního statutu i podle advokátního řádu ministru spravedlnosti přísluší dozor nad advokátními komorami (jen tento dozor je důvodem, aby se oznámení vyžadované v § 7 poslední odstavec, § 21, 25 poslední odstavec advokátního řádu, § 7 třetí odstavec a j. činila právě i ministerstvu) možno uvažovati jen o příslušnosti ministra spravedlnosti, uplatňuje-li se, že práva obhájce v trestních věcech byla porušena nějakým opatřením advokátní komory nebo jejího výboru a jde tedy zřejmě o věc ne soudcovské jurisdikce, nýbrž o věc justiční správy, při níž, jakmile by rozhodlo ministerstvo, byla by na řadě i otázka, není-li tím založena příslušnost správního soudnictví. Příslušnost nejvyššího soudu zabývati se věcí a vysloviti se v ní o právech obhájcových nastala by pouze v tom jediném případě, že by mu věc, dostavši se tak neb onak na pořad disciplinární, byla podle předpisů disciplinárního statutu předložena k rozhodnutí, nenastává však, dokud věc jest předmětem toliko řízení správního.

Čís. 7557.

Zbytek pohledávky, který nebyl při nuceném vyrovnání v úpadku kryt vyrovnací kvotou, trvá dále jako naturální obligace. Dlužník není povinen zbytek ten zaplatiti. Učiní-li tak, je placení pravoplatné a nemůže býti napadeno kondikcí. Zapraviv závazky z nuceného vyrovnání, může dlužník uznati onen závazek a tím jej učiniti žalovatelným. Dlužník může upevniti závazek ten rukojemstvím nebo zástavou.

Smlouva přejímatele dluhu předpokládá platnost závazku dlužníka proti věřiteli a je jen potud platná, pokud právě tento závazek jest po právu. Není-li závazek dlužníka žalovatelným, není žalovatelným ani závazek přejímatele dluhu.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, Rv II 292/27.)

Alfons T. vypůjčil si v kontribučenské záložně v J. 3.500 Kč. Za něho se zaručil žalobce, jenž vzal dluh dne 1. června 1923 na sebe a zaplatil. Na podzim roku 1923, když hrozil Alfonsu T-ovi úpadek, upomínal ho žalobce o zaplacení pohledávky, která vznikla žalobci z převzetí dluhu Alfonse T-a a tehdy se zavázala žalovaná Františka T-ová,